

[Handelsministeren.]

finansielle Stilling skal henstille, at Forslaget trækkes tilbage.

M. N. Slepsager.

Gustav Arendrup.“

Ser De, mine Tilhørere, det falder mig ikke ind nu, som det er gjort overfor Statsministeren fra en vis Side, at sige: Det er Hr. Slepsager, der nu bærer Ansvaret for, at Gustav Arendrups Bedragerier ikke blev opdaget allerede i Begyndelsen af 1927. Jeg fremfører disse Skrivelser som Vidnesbyrd om, hvor forsigtig man skal være med at angribe i en Sag af den Beskaffenhed. Det faktiske er jo dette, at Gustav Arendrup saboterede Henstillingen, Henvendelsen, Paabudet, kan man sige, fra Finansministeriet og fik sin Minister til at gøre det udenom Departementschefen. Jeg har spurgt Departementschef Dalhoff, jeg har spurgt de Tjenestemænd i Ministeriet, som har haft med den Sag at gøre, om de overhovedet nogen Sinde havde haft ringeste Kendskab til at denne Brevveksling har været forelagt Dalhoff, og ingen af dem kan huske det. Det er passeret i Arendrups Kontor, det er noget, Arendrup har besørget sammen med sin Minister, og efter hvad Hr. Dalhoff har sagt til mig — og det bestyrkes af alt, hvad jeg har kunnet faa oplyst —, findes der ingen som helst Paategning om, at Departementschefen har set disse Skrivelser. Efter hvad Hr. Dalhoff siger, har han først, efter at han i Gaar havde faaet Sagens Sammenhæng forelagt, hørt om dem, og naar i alt Fald disse Dokumenter; eller i alt Fald det ene af dem, der laa i Handelsministeriet, ikke før er kommet frem, skyldes det den Omstændighed, at de har været skubbet bagved en Reol, saaledes at ingen har kunnet finde dem, og først nu, da man begærede Underretning om, hvorvidt der fandtes en Skrivelse svarende til den, der var rettet til Finansministeriet, har man kunnet finde den frem. Ingen kan jo være i Tvivl om, at hvis man ikke i Handelsministeriet var gaaet den Vej, man gik, og som jo stemte med Arendrups Interesser, at afvise Finansministeriets Krav, saa vilde Svindelen allerede i 1927 have været afdækket. Men naar Forholdet ligger saaledes, maa man, synes jeg, ogsaa være noget forsigtig med i en Sag, der ligger længere tilbage i Tiden, saa ubetinget, som man her har gjort, at sige: Den Mand har Ansvaret, han skal slaas ned helt og aldeles.

Jeg skal endvidere gøre et Par Bemærkninger til noget af det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde. Det ærede

Medlem sagde, at det var ganske simple Bedragerier, Arendrup udførte, de var ikke komplicerede, de var ikke anderledes, end at man let havde kunnet opdage dem, hvis man bare havde undersøgt hans Forhold, han rekvirerede blot. Ja, det er meget rigtigt, at det var Systemet i hans Bedragerier: han rekvirerede eller tog selv, hvor der var Adgang til at tage. Men jeg beder det ærede Medlem ikke glemme, at han begyndte for mange Aar siden. — Jo, det gjorde han; det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal maa vide, at Arendrup begyndte for mange Aar siden at tage af Kassen, og det ærede Medlem maa ikke glemme, at han tog ogsaa af Kassen baade i den Tid, det ærede Medlem var Landbrugsminister i et andet Venstreministerium, og da det ærede Medlem selv blev Statsminister; der var ingen Forskel i det, Arendrup tog lige ubekymret, hvad enten det ærede Medlem var det ene eller det andet. Det kan ikke nytte noget, mine Herrer, naar Ansvaret skal fordeles, at De saa vil knibe udenom og sige: vi var ikke med der. Jo, De var i høj Grad med.

Fremdeles sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at vi havde gjort Dalhoff en daarlig Tjeneste ved den Afgørelse, her var truffet. Ja, det har nu ikke været Meningen hverken at gøre den ene eller den anden en daarlig Tjeneste; det har været Ministeriets Mening at gøre Ret og Skel i denne Sag, denne sørgelige Sag. Hvis vi nu var gaaet en anden Vej, hvis vi f. Eks. havde foretaget Afskedigelser, ja, mon man saa ikke ogsaa vilde have angrebet Regeringen for det og sagt, at den kunde have ordnet denne Sag paa en anden Maade end ved at lade Statskassen en lang, lang Aarrække frem i Tiden have den Byrde, som det er at pensionere Embedsmænd, der gaar af i Utide! Ja, jeg vil gaa videre og sige, at for mit Vedkommende vilde jeg tro, at dersom vi havde gjort det, som jeg forstod det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nu foreslog os, at finde et andet Embede til ham, saa vilde man ogsaa have angrebet os for dette og sagt: det er noget, man har lavet, det er noget kunstlet, noget unaturligt, noget urimeligt, de tør ikke gaa til det, som i Virkeligheden skulde gøres. Det er saamænd lige meget, hvad vi havde foretaget os, man vilde have rejst den politiske Aktion mod Ministeriet alligevel; og det skulde jeg ikke have haft nogen Indvending at gøre imod, hvis der havde været et virkeligt Grundlag derfor, men det har der efter min Opfattelse ikke været i denne Sag. Det er ikke nogen Partisag, det er ikke en Socialdemokrat eller en radikal Mand, der skulde reddes i denne